

РЕШЕНИЕ

№ 801

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Ваня Н. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211100514577 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20089657 от 08.04.2021 г. по гр.д. № 48333/2020 г. Софийският районен съд е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати на Б. Я. Т. на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата 6000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 28.05.2013 г. до 04.10.2019 г. от обвинение за извършено престъпление по чл. 196а, вр. чл. 195, ал. 1, т. 6, вр. чл. 194, ал.1 от НК, по досъдебно производство № 720/2003 г. на СГП, пр.пр. № 3880/2003 г. на СГП, което наказателно производство е прекратено с постановление от 05.04.2019 г., изменено с определение от 14.06.2019 г. по н.ч.д. № 2439/2019 г. на СГС поради неизвършване на престъпление на основание чл. 21, ал. 1, т. 1 от НПК, ведно със законната лихва от 04.10.2019 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлил иска за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 20000 лв. С решението Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Б. Я. Т. на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и сумата 600 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди – заплатено адвокатско възнаграждение по посоченото досъдебно производство, ведно със законната лихва от 04.10.2019 г. до окончателното изплащане на сумата. Ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата 387,80 лв. разноски по делото за заплатено адвокатско

възнаграждение. С определение по чл. 248 от ГПК от 28.10.2021 г. решението е изменено в частта за разноските, като ответникът е осъден да заплати на ищеца допълнително сумата 73,56 лева- ДДС върху адвокатското възнаграждение.

Решението в отхвърлителната чу част, както и в частта за разноските, е обжалвано от ищеца с искане същото да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което искът за неимуществени вреди се уважи в пълния му предявен размер от 20000 лв., както и да се измени решението в частта му разноските чрез увеличаване на присъдения размер на адвокатското възнаграждение. Поддържа се в жалбата, че присъденото от районния съд обезщетение в размер на 6000 лв. е занижено, поради което е в нарушение на чл. 52 от ЗЗД. Сочи се, че по делото били доказани всички твърдени в исковата молба неимуществени вреди, които били сериозни и многобройни, като особено значимо било негативното отражение на стреса от повдигнатото обвинение върху задълбочаването на сериозните заболявания, които съществували при ищеца. Излага се възражение срещу намаляването от първоинстанционния съд на претендирания от ищеца размер на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Срещу решението в осъдителните му части е подадена въззивна жалба от ищеца. В жалбата се излага довод, че не са налице основания за ангажиране на отговорността на Прокуратурата на РБ, тъй като не било доказано, че ищецът е претърпял неимуществени и имуществени вреди, които да са в пряка причинна връзка с незаконното действие на правозащитните органи. Сочи се в тази връзка, че по делото не били представени доказателства за действително претърпени от ищеца морални вреди от незаконното обвинение – не било доказано настъпването на отрицателни последици в емоционален и социален план, изразяващи се в преживян стрес, опасения от опозоряването му и неоснователно осъждане, уронване на престижа и доброто му име. Поддържа се, че наличието на водени срещу ищеца други наказателни производства води до невъзможност за разграничаване на вредите от другото наказателно производство от търпените такива от наказателното производство по настоящото дело. Оспорва се присъдения от първоинстанционния съд размер на обезщетението за неимуществени вреди с довод, че същият не съответства на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Излага се и възражение срещу присъдения размер на обезщетението за имуществени вреди – заплатеното от ищеца по наказателното производство адвокатско възнаграждение било прекомерно. Отправено е искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните осъдителни части и постановяване на друго, с което се отхвърлят предявените икове, алтернативно – за намаляване на размера на обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди.

За да се произнесе, въззивният съд взе предвид следното:

Б. Я. Т. е предявил срещу Прокуратурата на Република България иск за заплащане на сумата 20 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди,

претърпени от воденото срещу него наказателно производство по сл.д. № 720/2003 г. на СО-СГП, пр. преписка № 3880/2003 г. на СГП, което е било прекратено, за периода от 28.05.2013 г. до 04.10.2019 г., както и сумата 600 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 04.10.2019 г. до окончателното им изплащане.

Ищецът твърди в исковата молба, че на 28.05.2013 г. е бил привлечен като обвиняем по посоченото досъдебно производство за извършено престъпление по чл. 196а, вр. чл. 195, ал.1, т. 6, вр. чл. 194, ал. 1 от НК. С влязло в сила на 04.10.2019 г. постановление наказателното производство било прекратено поради това, че деянието не съставлява престъпление. Твърди, че в резултат на неоснователното обвинение било засегнато доброто му име, чувството му на достоен служител и гражданин, изпълнявал дълги години професионално задълженията си в личния и професионалния живот, създаден му бил непрекъснат дискомфорт и необходимост да се съобразява с ограниченията от наложената мярка за неотклонение „подписка” в период от година и половина. Налагало му се да отделя продължително време за участие в различни процедури и за организиране на защитата си, като всяко явяване пред органите по разследването му коствало неимоверни психически усилия. Бил третиран като престъпник. Преживяното създавало за ищеца стрес и постоянна напрегнатост в продължителен период от време – над 6 години, в което време той се чувствал безпомощен и затормозен. Силно се притеснявал за отражението на случващото се върху неговите близки. Затворил се в себе си и се притеснявал случващото се да не излезе наяве. Преживеният от ищеца стрес довел до негативни последици и върху здравословното му състояние. За адвокатска защита по посоченото наказателно производство ищецът направил разходи в размер на 600 лв.

В писмения отговор на исковата молба ответникът – Прокуратура на Република България, оспорва исковете по основание и по размер. Твърди, че липсват представени доказателства, че ищецът е претърпял описаните вреди, техния размер и връзката им с повдигнатото обвинение. Излага довод за прекомерност на размера на претенцията за неимуществени вреди, с оглед вида, характера и интензитета на упражнената спрямо ищеца принуда по воденото наказателно производство. Сочи, че при обсъждане на отражението, което конкретното наказателно производство е дало върху личността на ищеца, следва да бъде съобразено наличието на други водени срещу него наказателни производства, което сочи на значително занижен интензитет на търпене на вредите. Оспорва претенцията за обезщетение на имуществени вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар, тъй като липсвали доказателства за реално осъществена адвокатска защита.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от **фактическа страна** следното:

С постановление от 28.05.2013 г. на следовател при Следствен отдел на СГП по ДП – сл. дело № 720/03 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 3880/2003 г. на СГП, Б. Я. Т. е бил привлечен като обвиняем в извършване на престъпление по чл. 196а, вр. чл. 195, ал. 1, т. 6, вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК за това, че на неустановена дата в периода от 01.01.2003 г. до 19.08.2003 г. в гр. София, като извършител, в съучастие с В.Т.К. С.В.Ш. – помагачи, като длъжностно лице – изп. директор на „Е.” АД, възползвайки се от служебното си положение, е отнел чужди движими вещи: мед електролитна и алуминий на блок, на обща стойност 1 552 891,54 лева, от владението на Е.С.С. – завеждащ отдел БЗР, отговаряща за съхранението на стоково-материалните ценности на „Е.” АД, без нейно съгласие и с намерение противозаконно да ги присвои, като кражбата е в особено големи размери и представлява особено тежък случай. На обвиняемия е взета мярка за неотклонение „подписка”.

С постановление от 09.01.2019 г. на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП №720/03 г. по описа на СО-СГП поради неизвършено престъпление от общ характер и изтекла давност.

С определение от 12.02.2019 г. по ЧНД № 327/2019 г. на СГС е отменено горепосоченото постановление на прокурора и делото върнато на СГП за изпълнение на дадени указания.

С постановление от 05.04.2019 г. на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП № 720/03 г. по описа на СО-СП на основание чл. 24, ал. 1 т. 1 и т. 3 от НПК - поради неизвършено престъпление по чл. 196а от НК и погасяване по давност на наказателната отговорност за деяния по чл. 282, ал. 3, чл. 203 и чл. 219, ал. 1 от НК.

С определение от 14.06.2019 г. по ЧНД № 2439/2019 г. на СГС е изменено горепосоченото постановление на прокурора, на основание чл. 243, ал. 6, т. 2 от НПК, относно основаниято за прекратяване на наказателното производство – поради неизвършване на престъпление на основание чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК. Определението е влязло в сила на 04.10.2019 г.

Представен е договор от 17.03.2014 г. между Б. Я. Т. и Адвокатско дружество „Д., А. и с.” с предмет осъществяване на процесуално представителство по ДП по сл.д. № 720/2003 г. на СО-СГП, пр.пр. № 3880/2003 г. на СГП, с което е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. /с ДДС/. Видно от фактура № 0000003415/17.03.2014 г. и приходен касов ордер сумата е била заплатена в брой от Б. Т..

Представено е постановление от 15.10.2002 г. на прокурор при СРП, с което е прекратено производството по сл.дело № 531/01 г. по описа на СтСлС, образувано срещу Б. Т. за престъпление по чл. 232, ал.2 от НК.

Според показанията на св. С. Ш. /обвиняема по същото наказателно

производство/, тя познавала ищеца от 1999 г., когато той бил прокурист на „Е.". Ищецът бил много привлекателен мъж и много добър професионалист и ръководител, бил отворен човек. След затварянето на завода през 2003 г. ищецът се затворил в себе си. През м. юли започнали да го викат на разпити, при което той започнал да чувства нервно напрежение, унижение и обида. Обвинението било голям шок за него. През есента на 2013 г. ищецът лежал в болница заради дихателен проблем, който се обострил. Няколко години преди това ищецът имал ТЕЛК с повече от 50% инвалидност. През 2015-2016 г. се прекратили отношенията на ищеца с търговската директорка на дружеството, както и с хората от администрацията, ищецът се затворил в себе си. Когато заводът бил в ликвидация, всички знаели, че ищецът е обвиняем.

В приетото заключение на съдебно-медицинската експертиза, изготвено на база представените медицински документи са описани установените при ищеца заболявания: ХОББ, Артериална хипертония, Синдром на Рейно, флебит на вените на долни крайници, хронична венозна недостатъчност на крайниците, хепатит А. Всички тези заболявания са установени преди 2013 г. Единственият приложен по делото медицински документ от 2013 г. е експертно решение на ТЕЛК от 03.12.2013 г., с което на ищеца е определена трайна намалена работоспособност 56% по повод ХОББ, артериална хипертония и синдром на Рейно. Липсва медицинска документация за проследяване на заболяванията до 24.03.2015 г., когато Т. е постъпил за лечение по повод декомпенсиране на хронична дихателна недостатъчност. Установена е прогресия на основното заболяване от ХОББ през 2016 г., когато е освидетелстван с решение на ТЕЛК от 23.11.2016 г. с призната 63% трайно намалена работоспособност за горепосочените заболявания, както и за двустранен неврит на слухов нерв с намален слух. При проведено хоспитализиране през 2017 г. е отчетено поредно обостряне на ХОББ, без отразени съществени промени и динамики във функционално отношение на заболяванията. Поради поредното обостряне на ХОББ се е наложило болнично лечение през 2018 г., при което са отчетени обективни данни за наличие на пулмофиброза и е установен периферен пролиферативен процес на ляв бял дроб, но липсват данни за проследяване на това заболяване. Към момента на ищеца е назначена кислородна терапия в домашни условия. Липсват данни от кога точно е изявена симптоматиката на хроничен гастрит с гастрорефлукс езофагитна болест /"ГЕРБ"/. Според експерта, налягането на долния езофагеален сфинктер /ДЕС/, водещ до ГЕРБ, може да се повлияе от различни фактори, като теоретично не може да изключи и влияние на стрес при развитието на симптоматиката на заболяването. Изживяването на стрес се отразява на всички функции и системи. Основният ефект на постоянния психически стрес се свързва с увеличаване на кръвното налягане и е доказано, че стресът може да доведе до хронична хипертензия. При разпита му в съдебно заседание вещото лице разяснява, че изброените заболявания на ищеца са съществували преди 2013 г. и няма как да са възникнали вследствие на стреса. След този период е възникнало единствено

заболяването „гастрорефлуксезофагитна болест”, което е интерпретирано като възможна причина.

При така установените факти, **правните изводи** на съда са следните :

Предявени са иски с правно основание чл. 4, във връзка с чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ – за заплащане на сумата 20 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на водено срещу ищеца наказателно производство по ДП– сл. дело № 720/03 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 3880/2003 г. на СГП, което е било прекратено поради това, че деянието не съставлява престъпление, и за заплащане на сумата 600 лв. представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от ищеца в резултат на наказателното производство, представляваща заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение за защита в наказателното производство.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на гражданите при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление.

Когато наказателното производство е образувано срещу определено лице, а впоследствие производството е прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или извършеното не съставлява престъпление, е налице основание за ангажиране отговорността на държавата по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Без правно значение е дали на определен етап от производството действията на прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени процесуалните правила. Отговорността по чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ е обективна и възникването ѝ е поставено в зависимост от крайния резултат, с който е приключило производството.

Фактическият състав на иска за обезщетение по 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ включва следните предпоставки: прекратяване на воденото срещу ищеца наказателно производство на визираните в разпоредбата основания; настъпване на вреди /имуществени и неимуществени/ вследствие на воденото наказателно производство.

Исковете за заплащане на обезщетение за неимуществените и имуществени вреди, претърпени от ищеца в резултат на неоснователно воденото досъдебно производство е предявен срещу пасивно легитимирания ответник – Прокуратурата на Република България. Прокуратурата ръководи досъдебното производство и упражнява надзор върху разследващите органи, и е компетентният орган, който повдига и поддържа обвинение за извършването на престъпление от общ характер, поради което е надлежен ответник по предявения иск за заплащане на обезщетение за вредите в резултат на воденото досъдебно производство, което е било прекратено.

Предвид прекратяването на воденото срещу ищеца наказателно производство на

основание чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК, е налице първата предпоставка от фактическия състав на деликтната отговорност на ответника по чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от неоснователно воденото наказателно производство подлежат на обезщетяване по реда на този закон и отговорността на ответника за заплащане на обезщетение за тези вреди е обективна, тъй като възниква независимо от това дали те са причинени виновно от конкретното длъжностно лице, извършило вредоносното действие.

В тежест на ищеца по предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е да докаже причинната връзка между неоснователно воденото срещу него наказателно производство и настъпването на конкретните твърдени факти, които са му причинили психически страдания, от своя страна представляващи неимуществени вреди в неговата правна сфера. Размерът на обезщетението за тези вреди се определя по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД, субсидиарно приложим в настоящото производство на основание § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. По смисъла на посочената разпоредба на чл. 52 от ЗЗД справедливостта не е абстрактно понятие, а е критерий, обусловен от редица конкретно съществуващи обстоятелства, подлежащи на преценка от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Правнорелевантни обстоятелства за определяне на размера на обезщетението по чл. 2, ал.1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ са: тежестта на престъплението, за което е образувано наказателното производство, продължителността на наказателното производство; наложените на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; по какъв начин се е отразило всичко това на ищеца, конкретните негови емоционални преживявания и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – здравословно състояние, семейни отношения, приятелски и социални отношения, професионален статус, обществен отзвук и пр. При преценката на горепосочените обстоятелства в хипотезата на прекратяване на наказателното производство следва да се съобрази на какъв етап е било производството към момента на неговото прекратяване, извършените следствени действия с участието на ищеца, както и продължителността на производството от неговото образуване до прекратяването му. При определяне на справедливия размер на обезщетението като база за определянето на паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да се има предвид и икономическия показател – стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането. Обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия, като от значение е и създаденият от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи.

Образуването на наказателно производство неминуемо причинява негативни

психически изживявания на лицето, изразяващи се в обичайните такива – душевен дискомфорт, обусловен от притеснението от привличането на лицето като обвиняем, от бъдещото развитие на производството – евентуалното му предаване на съд и признаването му за виновен в извършването на престъплението, за което е образувано производството. Тези вреди се презумират като обичайни и типични за лице, срещу което е предприето наказателно преследване, и не е необходимо ищецът да твърди изрично и да доказва такива вреди.

В случая се установява от събраните гласни доказателства, че образуваното срещу ищеца наказателно производство му е причинило силен емоционален дискомфорт, той се чувствал унижен и обиден, затворил се в себе си и преустановил контактите си с колегите от завода, който ръководел. Престъплението, за което е бил привлечен като обвиняем – за кражба в особено големи размери, извършена в качеството му на длъжностно лице, е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. Деянието, за което ищецът е бил обвинен, е свързано с професионална му дейност, имаща съществено значение за живота и социалния статус на човека. Наказателното производство е било със значителна продължителност – около 6 години и 5 месеца от привличането на ищеца като обвиняем до прекратяването на производството, който срок следва да се приеме за прекомерен дори и при определена фактическа сложност на инкриминираното деяние. В този значителен период от време ищецът е търпял негативни емоционални и психически изживявания, изразяващи се в притеснение от развитието на производството, засегнато достойнство и чест, чувство за безпомощност и отчаяние. Към момента на привличането му като обвиняем ищецът е бил на 58-годишна възраст /респ. към момента на прекратяването на производството същият е бил на 65 г./, като този възрастов диапазон предполага по-интензивна уязвимост към стресови фактори и по-трудно преодоляване на страховете и изобщо на негативните емоционални последици от такива фактори. Установява се от заключението на СМЕ, че в периода на наказателното производство е настъпило влошаване на здравословното състояние на ищеца – възникналото преди това белодробно заболяване /ХОББ/ се е усложнило – същият е постъпвал няколко пъти в лечебно заведение със симптоми на обостряне на установената дихателна недостатъчност, бил е преосвидетелстван с определена 63% трайна намалена работоспособност в резултат на това заболяване, в този период е диагностициран и с друго заболяване - „гастрорефлуксезофагитна болест”, установени са и находки за туморен процес в белия дроб. Според експерта, развитието на тези заболявания би могло да бъде повлияно от стресовия фактор, който обичайно се отразява на симптоматиката им. Въпреки липсата на категоричен експертен извод, че развитието на тези заболявания е причинено само и единствено от преживения психически стрес от воденото срещу ищеца наказателно производство /подобен извод е и невъзможен от медицинска гледна точка/, фактът на влошаване на здравето на ищеца в периода на наказателното производство срещу него не може да се

игнорира и следва да се отчете при съвкупната преценка на връзката между воденото наказателно производство и състоянието на ищеца.

Неоснователно е направеното с въззивната жалба на ответника възражение относно размера на обезщетението за неимуществени вреди, основано на твърдение за наличие на водени срещу ищеца други наказателни производства, водещо до невъзможност да се разграничат вредите от тях и настоящото наказателно производство. На първо място, доказателства за водени срещу ищеца други наказателни производства в процесния период, за който се претендира обезщетението, няма до делото. Представеното постановление за прекратяване от 15.10.2002 г. на сл.дело № 531/01 г. по описа на СтСлС се отнася до наказателно производство, водено преди настоящото, което е предмет на исканото обезщетение. Цитираното във въззивната жалба на Прокуратурата решение на ВКС по гр.д. № 1393/2011 г. няма отношение към настоящия случай, тъй като то визира глобално определяне на обезщетението в случаите, когато лицето е обвинено в извършване на повече от едно престъпления, т.е. когато по едно и също време е имало наказателни производства, по които страната е била привлечена като обвиняем, респ. подсъдим, каквато не е настоящата хипотеза.

От друга страна, при преценката за степента на засягане на неимуществената сфера на ищеца от воденото срещу него наказателно производство следва да се отчете и обстоятелството, че по отношение на него е била наложена най-леката мярка за неотклонение, която не е свързана с ограничение в свободното му придвижване, и спрямо него не са били предприети други мерки за процесуална принуда. Не е установено да са настъпили други тежки негативни последици за ищеца в битов, социален и семеен аспект извън типичните за подобна хипотеза – не са налице доказателства за настъпване на съществени и трайни психични последици или възникване на други такива от здравословно, социално и емоционално естество, които да са с необратим характер. Няма твърдения, нито данни образуваното досъдебно производство обективно да се е отразило на професионалното развитие на ищеца в периода, в който е траело производството, нито последното да е станало достояние на лица от социалния му кръг или да е попречило по някакъв начин на професионалните му или други лични планове, нито на отношенията му в обичайния за него социален и приятелски кръг. Във времето на наказателното производство не са били извършвани значителни по брой процесуално-следствени действия с негово участие.

След съвкупна преценка на горните обстоятелства, формиращи критерия за справедливост на обезщетението за неимуществени вреди, причинени на ищеца вследствие на образуваното досъдебно производство и при отчитане на икономическите стандарти в периода на увреждането, въззивният съд намира, че обезщетение в размер на 9000 лева е от естество да компенсира справедливо и в пълнота тези вреди, поради което искът е основателен до този размер. Този размер на

обезщетението е съобразен с практиката на съдилищата по приложението на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ с оглед релевантния за иска етап на досъдебното производство към момента на неговото прекратяване. За разликата над сумата 9000 лева до пълния предявен размер от 20000 лева искът е неоснователен. С оглед на това обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която искът за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 6000 лв. до приетия за основателен от въззивния съд размер от 9000 лв., и вместо него се постанови друго, с което се на ищеца се присъдят още 3000 лв., а в останалата чу отхвърлителна част решението следва да бъде потвърдено.

Основателен е предявеният от ищеца иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в размера на заплатеното от него адвокатско възнаграждение за представителство в досъдебното производство. По делото са представени доказателства за действително заплатена от ищеца сума за адвокатско възнаграждение в наказателното производство в претендирания размер от 600 лв. Така заплатената сума съставлява направени от ищеца разходи, т.е. намаляване на имуществото му, което е в пряка причинно – следствена връзка с воденото срещу него наказателно преследване. Направеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на така претендираните разходи за заплатено адвокатско възнаграждение, не е относимо към размера на иска за имуществени вреди, след като е установено, че разноските са направени в резултат на незаконно повдигнатото обвинение. С оглед на това обжалваното решение в частта относно присъденото обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 лв., следва да бъде потвърдено.

Върху сумите за обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди ответникът дължи законна лихва за забава, считано от прекратяването на наказателното производство, т.е. от 04.10.2019 г., до окончателното изплащане на сумите.

Неоснователно е направеното с въззивната жалба на ищеца възражение срещу присъдените от районния съд в негова полза разноски за адвокатско възнаграждение след уважаване на направеното от насрещната страна възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК - в тази си част имаща характер на частна жалба по чл. 248, ал. 3 от ГПК. Съдът е присъдил разноски съобразно уважената част от исковете, след като е намалил претендираното заплатено адвокатското възнаграждение до минималния размер от 1148 лв., изчислен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения / в ред. към ДВ, бр. 68/2020 г./. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, приключило е в едно съдебно заседание. С оглед на това размер на адвокатско възнаграждение над минималния такъв се явява прекомерен.

Предвид изхода на делото пред настоящата инстанция и направеното от

въззивника Б. Т. искане за разноси, въззиваемата страна следва да бъде осъдена да му заплати разноските за заплатена държавна такса за въззивно обжалване в размер на 5 лева, както и допълнително още 98,20 лв. разноси за адвокатско възнаграждение в първата инстанция съобразно уважената от въззивната инстанция част от иска за неимуществени вреди.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20089657 от 08.04.2021 г. по гр.д. № 48333/2020 г. на Софийски районен съд **В ЧАСТТА** с която е отхвърлен предявения от Б. Я. Т. срещу Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за разликата над сумата 6000 лева до сумата 9000 лева /или сумата 3000 лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 28.05.2013 г. до 04.10.2019 г. от обвинение за извършено престъпление по чл. 196а, вр. чл. 195, ал. 1, т. 6, вр. чл. 194, ал.1 от НК, по досъдебно производство № 720/2003 г. на СГП, пр.пр. № 3880/2003 г. на СГП, което наказателно производство е прекратено, **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Б. Я. Т. по иска с правно основание чл. 2, ал., 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата 3000 лева, представляваща, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на водено срещу ищеца наказателно производство по ДП № 720/2003 г. по описа на СО-СГП, което е било прекратено поради това, че не е извършено престъпление, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 04,10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪЖДАВА решението в останалите му части.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Прокуратурата на Република България да заплати на Б. Я. Т. сумата 103,20 лева за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване на препис от него.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____